

Arrest

nr. 324 594 van 3 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashayi origine te zijn. U bent afkomstig van de regio Amla, Darai-Noor district in de provincie Nangarhar. Uw vader is zes of zeven jaar geleden door de taliban vermoord, maar u bent niet op de hoogte hoe dit precies gebeurd is en waarom. Uw broer S. werkte sinds 2017 of 2018 voor de Special Unit 02 van de National Directorate of Security (NDS), die samenwerkte met de Amerikanen. Uw broer genoot een opleiding in de luchthaven nabij Jalalabad, waar hij nadien ook gestationeerd was. Uw broer werkte er tot aan de machtsovername in augustus 2021, toen hij geëvacueerd werd naar de Verenigde Staten. Omdat uw broer voor de buitenlandse mogendheden heeft gewerkt en u vreesde meegenomen te worden door de taliban, besliste u het land te verlaten. U nam de vlucht twee of drie dagen na de machtsovername. Na een reis van ongeveer negen maanden kwam u op 28 mei 2022 aan in

België en diende u op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw broer.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: de taskara van uw vader; de taskara van uw moeder; een aanvraag d.d. 14 september 2021 op naam van S. S. om in de Verenigde Staten een verblijfsstatus te verkrijgen; een attest d.d. 14 oktober 2021 waarin M. K., een medewerker van de Amerikaanse ambassade in Kaboel, verklaart dat S. S. van 13 juli 2017 tot 31 augustus 2021 als ceurity officer gewerkt heeft voor de Amerikaanse overheid; een aanbevelingsbrief d.d. 14 oktober 2021 van M. K. waarin hij aangeeft dat uw broer een waardevolle en trouwe werkracht was gedurende enkele jaren en waarin hij aangeeft dat S. S. omwille van zijn werk doelwit werd van ernstige bedreigingen; een originele werkvergunning voor de Verenigde Staten op naam van S. S., geldig van 10 september 2021 tot 10 augustus 2023; een voorlopig rijbewijs op naam van S. S., geldig van 6 juli 2022 tot 10 augustus 2023; een voorlopig rijbewijs op naam van S. S., geldig van 12 augustus 2022 tot 10 augustus 2023; een origineel rijbewijs, waarvan de bovenkant afgebroken is, op naam van S. S., geldig van 6 juli 2022 tot 10 augustus 2023; een enveloppe, vanuit Texas naar u verzonden op 3 januari 2023 door S. S.; en een screenshot van uw facebookprofiel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. U kon geen identiteitsdocumenten voorleggen en geeft tegenstrijdige verklaringen over uw taskara. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming stelt u dat u uw taskara vergeten bent in Afghanistan (fiche NBMV, 30 mei 2022, p. 4), terwijl u tijdens uw onderhoud op de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweert dat de Bulgaarse autoriteiten uw taskara hebben afgenomen en zelfs verbrand hebben (Verklaring DVZ, vraag 26; NPO, p. 4 en 27). Voorts blijkt uit objectieve informatie dat u tijdens uw reisweg ook de naam M. S. M. gebruikt hebt in Oostenrijk. Dit geeft u zelf ook toe tijdens het persoonlijk onderhoud en wijt u aan de smokkelaar die u aanraadde om een andere naam te gebruiken indien u niet in dit land wilde verblijven (NPO, p. 27). Deze houding is niet in overeenstemming met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan er nog gewezen worden op een bevreemdende vaststellingen met betrekking tot uw beweerde leeftijd. Zo legde u geen identiteitsdocument voor en beweerde u zestien jaar en 1 maand oud en dus minderjarig te zijn, met uw geboortedatum op 30 juni 2005 (Verklaring DVZ, vraag 4). Er werd over uw minderjarigheid twijfel geuit en na een leeftijdsonderzoek op 3 juni 2022 bleek u wel degelijk meerderjarig te zijn, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is. Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u meermaals aan dat men in Afghanistan niet zeker kan zijn van iemands leeftijd (NPO, p. 14 en 27). Deze uitleg kan op het ruime verschil tussen uw beweerde en vastgestelde leeftijd niet overtuigen, temeer daar u in het verleden ook al een andere leeftijd blijkt gebruikt te hebben aangezien uw alias die u aannam in Oostenrijk, geboren zou zijn op 1 januari 2004. Gelet op de tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw naam, uw leeftijd en uw taskara, kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee bovendien danig ondermijnd.

U haalt aan dat uw oudere broer S. geëvacueerd is naar de Verenigde Staten vanwege zijn werk bij de Special Unit 02. U heeft deze bewering evenwel niet aannemelijk gemaakt.

U geeft immers blijk van een gebrekkige inhoudelijke kennis omtrent de functie, het takenpakket en andere omstandigheden waarin uw broer werd tewerkgesteld door de Amerikaanse troepen. Gevraagd naar wat uw broer S. deed van werk, zegt u dat hij werkte voor de overheid, samenwerkte met buitenlanders en begonnen is in het jaar 2017-2018 (NPO, p. 16). Aangespoord om meer te vertellen over het werk, kaatst u eerst de vraag terug wanneer u vraagt wat u dan moet vertellen. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw broer stelt u dat hij 700-800 of 900 dollar verdiende, dat hij normaal vijf dagen verlof had en als hij naar huis kwam, hij ook op de gronden hielp en dat hij na de machtsovername onmiddellijk uit het land vertrokken is naar Amerika (NPO, p. 17 en 23). Deze zaken hebben echter weinig betrekking op het werk van uw broer. Gevraagd naar wat uw broer precies deed voor de overheid, zegt u dat hij voor de 02 speciale eenheid werkte, samenwerkte met de Amerikanen en soms in de toren zat om de plaats te bewaken en soms operaties uitvoerde (NPO, p. 17). Gevraagd naar wat voor soort speciale operaties, stelt u dat het nachtoperaties of dagoperaties zijn om talibanleden te arresteren, te vermoorden en te vechten tegen de taliban. Doorgevraagd naar wat er gebeurde bij zo'n nachtoperatie, weet u het niet omdat, zoals u stelt, u het

zelf niet hebt gedaan en u daar niet zelf gewerkt heeft (NPO, p. 17). Gevraagd naar of uw broer daar dan niet over verteld heeft, zegt u dat het vertrouwelijk was en hij het tegen niemand mocht zeggen. Gevraagd naar een voorbeeld waar de Unit 02 bij betrokken was, kan u slechts één kort voorbeeld geven over drie broers die doodgeschoten werden tijdens een nachtoperatie (NPO, p. 17). Naast dit volgens uzelf sterk gemediatiseerd feit, kan u geen andere vermelding maken van operaties van de eenheid (NPO, p. 17). U weet zelfs niet of uw broer betrokken was bij de raid op de broers (NPO, p. 17). Gevraagd naar nog andere voorbeelden van acties waar de eenheid bij betrokken was, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 17). Gevraagd naar de Unit 02, die duidelijk berucht was in Afghanistan, kan u wel vermelden dat deze behoorde tot de nationale veiligheidsdiensten NDS, maar weet u niet wie de chef was van de organisatie (NPO, p. 17-18). Bovendien weet u niet hoe de Unit 02 was georganiseerd en wat de verschillende afdelingen waren (NPO, p. 28). Een dergelijke gebrekkige kennis over de tewerkstelling van uw broer is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan uw verklaringen in dit verband.

Gevraagd naar de indiensttreding van uw broer weet u dat hij in 2017 of 2018 begonnen is en via een vriend kon solliciteren, dat hij veel testen, proeven en trainingen heeft gedaan en hiervoor geslaagd was (NPO, p. 18). Gevraagd naar wat voor opleiding het was, stelt u dat u de inhoud van de opleiding niet kent, maar dat het een militaire opleiding was (NPO, p. 18). Gevraagd om te vertellen over de opleiding, zegt u dat uw broer vertelde dat ze daar wapengebruik geleerd hebben, zelfverdediging, technieken om mensen te arresteren en leerden in het donker werken. Aangespoord om meer te vertellen over de opleiding, bijvoorbeeld over de technieken om mensen te arresteren, zegt u dat dit alles is wat u van hem hebt gehoord, maar u niet weet wat het precies inhoudt (NPO, p. 18). Gevraagd naar hoe lang de opleiding heeft geduurd, zegt u dat het een aantal maanden was aan de luchthaven in Jalalabad (NPO, p. 19). Gevraagd of uw broer meteen kon beginnen bij de Unit, bevestigt u (NPO, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt evenwel dat de paramilitaire organisaties zoals de Unit 02 voornamelijk bevolkt werden met zeer bekwame en capabele Afghanen. Bovendien werden zij gezien als de taaiste en beste troepen van Afghanistan. Dat uw broer zonder enige ervaring binnen de Afghaanse veiligheidsdiensten na een opleiding van slechts enkele maanden kan toetreden tot deze eenheid is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met deze informatie. Deze vaststellingen ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw broer. Ook wat betreft de concrete invulling van het werk van uw broer blijft u oppervlakkig. U zegt dat uw broer gestationeerd was op de luchthaven van Jalalabad, waar tevens ook de opleiding plaatsvond (NPO, p. 19 en 28). Maar wanneer u gevraagd wordt naar op welke legerbasis hij gestationeerd was, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 28). Gevraagd naar de taken van uw broer, zegt u dat u dat juist heeft uitgelegd: ze deden bewaking, operaties en soms gingen ze naar ergens anders om personen te arresteren (NPO, p. 19). Gevraagd naar wat uw broer precies deed, kan u niet meer vertellen dan dat hij daar werkte op de werkplaats, op de toren zelf, om die plaats te bewaken en hij ook vertrok op operaties. Wanneer u gevraagd wordt om meer te vertellen over de acties van de Unit 02 waar uw broer bij betrokken was, antwoordt u neen (NPO, p. 24). Gevraagd of u niets kan vertellen over een operatie, zegt u dat het ging over vertrouwelijke informatie, dat hij deelgenomen heeft aan verschillende operaties, maar hij niets vertelde aan jullie. Wanneer u tot slot gevraagd wordt om een anekdote te vertellen over uw broer met betrekking tot zijn werk bij deze eenheid, antwoordt u geen informatie daarover te hebben (NPO, p. 24). Ook dit maakt dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende het werk van uw broer.

Ook wat betreft de rang van uw broer, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 19). U weet wel dat uw broer een uniform had, maar u heeft zijn uniform enkel op foto gezien (NPO, p. 20). U zegt deze foto's te zullen opzoeken en op te sturen naar het CGVS, maar er dient vastgesteld te worden dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan (NPO, p. 20). Gevraagd naar de meerdere van uw broer, zegt u hem niet te kennen (NPO, p. 23). Gevraagd of hij dan geen commandant had, zegt u dat er altijd wel een leider was, maar dat u niet precies weet wie dit was aangezien zij volgens u zo'n soort werkinfo probeerden niet door te vertellen (NPO, p. 23). Gevraagd naar zijn loon zegt u dat hij tussen de 700 en 900 dollar per maand betaald werd, een standaardloon voegt u eraan toe (NPO, p. 17 en 23). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat de troepen van deze speciale paramilitaire organisaties geen standaardloon kregen en net heel goed betaald werden. Ook deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweringen over het werk van uw broer op de helling.

U schetst daarnaast een weinig geloofwaardig beeld van uw broers dekmantel. Gevraagd naar hoe uw broer naar het werk ging, stelt u dat hij gewoon met het openbaar vervoer ging en in gewone kleren dus niemand op de hoogte was van zijn werk (NPO, p. 19). Jullie vertelden tegen niemand over zijn werk. Gevraagd naar wat jullie dan wel vertelden, zegt u dat jullie gewoon vertelden dat hij als arbeider werkte in de stad. Gevraagd naar of er dan geen vragen gesteld werden, zegt u dat uw eigen familie, de kennissen op de hoogte waren, maar zij het niet door vertelden. Concreet gevraagd naar wie precies wist dat uw broer voor de Unit 02 werkte, zegt u, ofschoon u eerder stelde dat ook kennissen van de familie op de hoogte waren, (NPO, p. 19 en 21), dat slechts vier personen, de dichtstbijzijnde familie, zijnde u, uw mama, uw broer en uw oom op de hoogte waren van zijn werk (NPO, p. 21). Gevraagd naar wat uw broer vertelde als smoesje als iemand aan hem zou vragen wat hij deed van werk en waarom hij zo lang weg was, zegt u dat hij vertelde dat hij als bouwvakker werkte in de stad (NPO, p. 21). Doorgevraagd naar wat uw broer dan bouwde in de stad, zegt u

dat hij niet echt in de bouwsector werkte, maar dit een smoesje was dat hij vertelde aan de andere mensen. U voegt er bovendien aan toe dat u alle documenten van uw broer heeft voorgelegd (NPO, p. 21). Gevraagd naar wat uw broer dan precies vertelde als smoesje, zegt u dat hij dit niet spontaan vertelde aan mensen, maar als hij ooit de vraag kreeg dan zou hij zeggen dat hij in de stad in de bouwsector werkte en dat de mensen dan niets meer zouden vragen (NPO, p. 21). Indien hij bij een dergelijk gevaarlijke en geheime paramilitaire groep actief was, kan er echter verwacht worden dat uw broer en uw familie een beter uitgewerkte dekmantel zouden hebben uitgewerkt dan een loutere verwijzing naar een tewerkstelling in de bouwsector. Ook deze vaststellingen maken dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde werk van uw broer.

Gevraagd naar de collega's van uw broer zegt u geen informatie te hebben. Gevraagd of u geen enkele collega kent, antwoordt u dat u enkel zijn vriend S. van het dorp kent, maar niets weet over anderen (NPO, p. 22). Gevraagd naar wat u allemaal over deze vriend kan vertellen, zegt u dat hij gewoon van uw dorp is en daar werkte. U gaf eerder al aan dat dit de persoon was die uw broer heeft geholpen in dienst te treden, maar u kan hier niet meer over vertellen (NPO, p. 18 en 22). Gevraagd om alles te vertellen over deze vriend, zegt u geen informatie te hebben en er verder niets over te kunnen vertellen (NPO, p. 22). Gewezen op het feit dat hij ook van uw dorp was en u hem toch wat moet kennen, zegt u dat hij gewoon van uw dorp was en gelijkaardig werk als uw broer deed. U bent ook niet op de hoogte of de andere dorpelingen wisten dat S. voor de overheid werkte en u weet niet wat er verteld werd over het werk van S. in het dorp (NPO, p. 22). Dit is weinig aannemelijk gelet op de door u beweerde noodzakelijke geheimhouding van uw broers werk, temeer daar u, gevraagd hoe u weet dat deze vriend voor de Unit 02 werkte, verklaart dat uw broer het u gewoon verteld had (NPO, p. 24). Gevraagd om te vertellen hoe S. uw broer geholpen heeft, blijft u voorts vaag door te zeggen dat S. wist dat er open vacatures waren, dat ze mensen zochten en dat hij uw broer had gecontacteerd, hetgeen maar moeilijk in overeenstemming te brengen valt met het elitaire karakter van deze eenheid, die aangevuld wordt met de meest bekwame en capabele Afghanen. Tot slot kan er opgemerkt worden dat u niet weet of S. problemen gekend heeft omwille van zijn werk (NPO, p. 24), hetgeen bevreemdend overkomt gelet op het aandeel van deze man in uw vluchtrelaas.

Indien uw broer reeds vanaf 2017-2018 dezelfde job deed voor de Amerikanen, mag er logischerwijs van worden uitgegaan dat u meer elementen aan de dag kan leggen. Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u niet zoveel weet over het werk van uw broer, stelt u dat het een speciale en gevaarlijke eenheid was en dat alles wat ze deden vertrouwelijk behandeld werd en er dus nooit informatie werd prijs gegeven over wat ze deden (NPO, p. 27). U gaat verder dat men per dag slechts één uurtje de tijd had om te kunnen bellen naar de eigen familieleden en dat dat de reden is dat u hierover slechts weinig weet. Dit argument haalt u meerdere keren zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud waarbij u stelt dat het om vertrouwelijke informatie gaat (NPO, p. 17 23 en 24). Bovendien wijst u er ook op dat u zelf niet werkzaam was voor de Unit 02 en zelf bepaalde zaken niet heeft meegemaakt (NPO, p. 17 en 26). Gevraagd of uw broer niet meer kon vertellen aangezien het relatief rustig was in uw dorp volgens uw vertellingen, stelt u dat het gevaarlijk was om zoiets te vertellen (NPO, p. 11 en 23). Hoewel men nog kan aannemen dat uw broer in Afghanistan niet te koop liep met zijn werk, stelt u dat hij eenmaal per week of om de twee dagen belde vanop de basis (NPO, p. 23), waardoor minstens een basiskennis van zijn werk verwacht kan worden, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien gaat u hierbij voorbij aan het feit dat uw broer zich momenteel in de Verenigde Staten zou bevinden en dat jullie elkaar het afgelopen jaar vijf of zes keer gehoord hebben (NPO, p. 7). Aangezien het werk van uw broer de door u aangewende reden is om uw land te ontvluchten, mag verwacht worden dat u deze gelegenheden aangegrepen zou hebben om u meer diepgaand te informeren over zijn tewerkstelling.

Ook de door u neergelegde documenten aangaande uw broer kunnen niet overtuigen. Vooreerst blijkt uit de documentatie die u heeft voorgelegd hoegenaamd niet dat uw broer werkzaam was bij de Special Unit 02. U legt namelijk geen enkel document voor waar verwezen wordt naar deze specifieke eenheid. Bovendien geeft u zelf aan niet precies te weten welke documenten u voorlegt (NPO, p. 11). Zo beweert u dat u bewijsstukken van het werk van uw broer voor de overheid heeft voorgelegd waaronder een bankkaart en een badge, maar deze heeft u niet voorgelegd (NPO, p. 12 en 28). De door u voorgelegde documenten hebben inhoudelijk immers geen enkele betrekking op de werkzaamheden van uw broer voor de Unit 02. Uit de twee documenten van ene M. K., een medewerker van de Amerikaanse ambassade in Kaboel waarin deze stelt dat u in Afghanistan actief was voor de Amerikaanse overheid tussen 2017 en 2021, kan immers geen enkele waarde gehecht worden. Immers, op één van deze documenten staat als geboortedatum van uw broer 23 september 1984 vermeld, hetgeen geenszins in lijn licht met de overige door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat uw broer geboren zou zijn in 1996. Bovendien kan er gewezen worden op het feit dat uw jobtitel vermeld staat als security officer, in plaats van het vermoedelijk bedoelde 'security officer'. Dit is absoluut niet aannemelijk. Bovendien wordt er in deze attesten beweert dat uw broer ernstige problemen gekend heeft omwille van zijn werk, daar waar u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit niet het geval is geweest (NPO, p. 24). Deze vaststellingen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van deze documenten. De overige door u neergelegde documenten met betrekking tot uw broer werden allemaal uitgegeven in de Verenigde Staten, waarbij geen enkel document uit uw documentatie in verband kan worden gebracht met de tewerkstelling van uw broer in Afghanistan. U werd tijdens het persoonlijke onderhoud gevraagd om meer documentatie aan te brengen en u zei dat u foto's en documenten met betrekking tot het werk van uw broer en de documentatie van de collega van uw broer nog

zou opvragen (NPO, p. 20, 28-29). Er dient vastgesteld te worden dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het CGVS voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen staven. Dat u geen (geloofwaardige) documenten met betrekking tot het werk van uw broer neerlegt, bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw beweringen dat uw broer S. actief was voor de Afghaanse 02-unit.

De documenten die u wél neerlegt, zijn, zoals hierboven reeds aangestipt, allen uitgereikt in de Verenigde Staten. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen aangaande uw eigen identiteit, waardoor uit niets blijkt dat S. S., de persoon over wie u documentatie neerlegt, daadwerkelijk uw broer betreft. In dit verband kan er bovendien nog benadrukt worden dat, ofschoon u tweemaal gevraagd werd tijdens uw persoonlijk onderhoud om Afghaanse identiteitsdocumenten van uw oudere broer S. voor te leggen, u naliet om deze aan het CGVS te bezorgen (NPO, p. 27 en 29). Nochtans is de voorziene termijn reeds ruim overschreden. U legde overigens ook de link naar het facebookprofiel van uw broer niet neer (NPO, p. 14). Deze vaststellingen ontnemen de door u voorgelegde documenten alle bewijskracht. Bovendien kan er nog op gewezen worden dat het loutere feit dat u een origineel rijbewijs en een originele werkvergunning van uw broer neerlegde, die beiden geldig zijn tot 10 augustus 2023, maakt dat er aan de authenticiteit van deze documenten geen enkele waarde gehecht kan worden. Gevraagd of dit originele documenten zijn, bevestigt u dit (NPO, p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of uw broer deze documenten niet zelf nodig heeft, antwoordt u dat hij deze eerst in kopie zou sturen, maar u hem gepusht heeft om de originelen op te sturen (NPO, p. 12). U gaat verder dat uw broer nog niet zo lang in de Verenigde Staten is en dat u zijn documenten terug moet sturen want dat hij deze wel nodig heeft (NPO, p. 12). Dat uw broer zijn originele documenten, waaronder zijn originele rijbewijs en een originele werkvergunning, die bovendien nog geldig zijn, zou opsturen vanuit de Verenigde Staten, is evenwel volstrekt onaannemelijk. Deze vaststellingen over betreffende de door u neergelegde documenten doen besluiten dat deze bezwaarlijk als authentiek gezien kunnen worden en dat er bijgevolg geen enkele waarde aan gehecht kan worden.

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen over het werk van uw broer in combinatie met de vaststellingen over de documentatie die u heeft aangereikt, maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u een oudere broer hebt genaamd S. en dat deze werkzaam was voor de Unit 02. U slaagde er noch in uw verklaringen noch via de overgedragen documentatie in om zijn bestaan en zijn werk aannemelijk te maken. Gezien er hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor repercussies van de taliban en om diezelfde reden vreest om terug te keren naar uw land van herkomst (NPO, p. 13).

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op volgende vaststellingen aangaande de taliban. Zo bent u tegenstrijdig over de problemen die uw broer gekend zou hebben met de taliban omwille van het werk van uw broer. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u over het feit dat uw broer bedreigd werd tijdens zijn dienst (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dat uw broer nooit problemen gekend heeft met de taliban (NPO, p. 24). Ook over de problemen die u of uw familie gekend zouden hebben legde u geen eenduidige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u dat uw hele familie met de dood werd bedreigd na de machtsovername door de taliban (MENAfiche, p. 4). Later, tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ontkende u echter dat u of uw familie ooit problemen gekend hebben met de taliban omwille van het werk van uw broer (NPO, p. 9 en 24). Voorts, gevraagd naar waarom uw leven in gevaar zou zijn door de job van uw broer, zegt u dat door de machtsovername de taliban alle informatie hebben over wie voor de overheid heeft gewerkt (NPO, p. 25). Nochtans geeft u zelf aan dat uw moeder en jongere broer L., nog in uw dorp wonen, dat uw broer nog steeds naar school en dat hij de velden bewerkt (NPO, p. 6 en 8). Bovendien verklaarde u dat er na uw vertrek geen zaken meer gebeurd zijn die verband houden met uw problemen (NPO, p. 5-6, 13 en 27). Gevraagd of men in het dorp nog naar uw oudere broer S. heeft gevraagd, geeft u overigens aan dat dit niet het geval was (NPO, p. 27). Deze vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas.

Aangaande de dood van uw vader kan er opgemerkt worden dat hieruit geen beschermingsnood afgeleid kan worden. Hoewel u gevraagd werd om bewijzen te leveren van de dood van uw vader (NPO, p. 29) liet u na om in dit verband informatie aan te brengen. Bovendien kan er door de combinatie van uw weinig gedetailleerde verklaringen sterk getwijfeld worden aan uw bewering dat hij vermoord zou zijn door de taliban (NPO, p. 14-16). Zo weet u niet waar hij gedood werd, waarom hij gedood werd of welke reden de taliban zouden hebben om hem te doden (NPO, p. 15). Ook weet u niet precies wie uw vader gedood heeft, hoe hij omgebracht werd en waar u was op het moment dat hij gedood werd (NPO, p. 16). Het feit dat u zich klaarblijkelijk niet heeft geïnformeerd over de omstandigheden waarin uw vader gedood zou zijn, doet op bijzonder ernstige wijze vermoeden dat geweld door de taliban niet de oorzaak is van de dood van uw vader (NPO, p. 15-16). Hoe dan ook dient er benadrukt te worden dat de dood van uw vader zes of zeven jaar voor uw vertrek heeft plaatsgevonden en dat er zich in deze periode geen bijkomende problemen voorgedaan hebben met de taliban (NPO, p. 16). Uit niets blijkt dan ook dat er omwille van het vermeende overlijden van uw vader in uw hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat.

Omwillen van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de Taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwillen van problemen met de Taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwillen van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de

onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zo heeft uw facebookprofiel geen relevantie voor uw verzoek om internationale bescherming. Aangaande de taskara's van uw vader en uw moeder kan er vooreerst opgemerkt worden dat de waarde van Afghaanse identiteitsdocumenten zeer relatief is gezien deze eenvoudigweg tegen betaling te verkrijgen zijn. U legde bovendien geen enkel persoonlijk identiteitsdocument neer, waardoor de taskara's waarover uw beweert dat ze van uw ouders zijn, hoe dan ook geen enkele waarde hebben. Tot slot kan er nog gewezen worden op het feit dat u verklaarde dat uw moeder een leeftijd van ongeveer zestig jaar oud heeft (MENA-fiche), doch uit haar taskara blijkt dat zij in 1394 (= 2015/2016) slechts vijfendertig jaar oud was, een opmerkelijk verschil.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 3 december 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, november 2024.

2.2. Op 4 december 2024 heeft verzoeker een aanvullende nota overgemaakt waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

- *“Verzoeker legt foto’s neer van hemzelf en zijn broer. Zijn broer is tewerkgesteld geweest door de Amerikaanse troepen in Afghanistan”*

Verder citeert verzoeker nog uit een aantal landenrapporten inzake de situatie op het vlak van mensenrechten en de situatie van terugkeerders .

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, § 1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:
"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Verzoeker verklaarde de taliban te vrezen omdat zijn broer voor de Amerikanen heeft gewerkt.

De verwerende partij heeft in eerste instantie vastgesteld dat gelet op de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn naam, zijn leeftijd en zijn taskara, ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn beweerde identiteit en zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Verzoeker wijst op algemene informatie en leidt hieruit af dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen. Ter zake dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Hij werd overigens van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Indien hij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met zijn leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat hij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Het blijkt echter niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Verder lijkt hij eraan voorbij te gaan dat hij zelf over zijn leeftijd verschillende verklaringen had afgelegd, met name had hij in Oostenrijk verklaarde geboren te zijn op 1 januari 2004 terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij geboren was op 30 juni 2005. Het gebrek aan eenduidigheid over zijn leeftijd situeert zich dus niet alleen tussen de resultaten van het leeftijdsonderzoek en verzoekers eigen verklaringen, maar ook tussen verzoekers eigen verklaringen onderling.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad dan ook vast dat het feit dat verzoeker geen eenduidige verklaringen had afgelegd over zijn leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet en dat, samengenomen met de andere, niet met concrete argumenten betwiste vaststellingen over het gebruik van verschillende namen en de tegenstrijdige verklaringen over het ontbreken van zijn taskara, de geloofwaardigheid omtrent zijn beweerde identiteit op de helling zet. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. In het kader van de in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde medewerkingsplicht, vormt het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit, dat een kernelement uitmaakt in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Eén en ander klemmt des te meer nu verzoeker zijn vervolgingsvrees ophangt aan het profiel van zijn vermeende broer, die zou hebben gewerkt bij de Special Unit 02 en naar de Verenigde Staten zou zijn geëvacueerd, doch er niet in slaagt één en ander aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt het gebrek aan kennis dat verzoeker etaleerde over de functie, het takenpakket en de omstandigheden waarin zijn broer zou zijn tewerkgesteld door de Amerikaanse troepenuitvoerig toegelicht. Bovendien wordt erop gewezen dat een aantal van zijn verklaringen niet stroken met de objectieve informatie in het administratief dossier en dat de verklaringen over de dekmantel niet aannemelijk zijn.

Verzoeker stelt tegenover al deze pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, nu hij amper geschoold is en niet veel informatie heeft nu zijn broer er niet mee te koop liep ten aanzien van zijn jongere broer. Verzoeker overtuigt niet. Vooreerst toont hij niet aan dat zijn leeftijd het gebrek aan basiskennis over de

werkzaamheden van zijn broer, die nochtans de kern van zijn vluchtrelaas vormen, zou kunnen vergoelijken. Over de discretie van zijn broer wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Indien uw broer reeds vanaf 2017-2018 dezelfde job deed voor de Amerikanen, mag er logischerwijs van worden uitgegaan dat u meer elementen aan de dag kan leggen. Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u niet zoveel weet over het werk van uw broer, stelt u dat het een speciale en gevaarlijke eenheid was en dat alles wat ze deden vertrouwelijk behandeld werd en er dus nooit informatie werd prijs gegeven over wat ze deden (NPO, p. 27). U gaat verder dat men per dag slechts één uurtje de tijd had om te kunnen bellen naar de eigen familieleden en dat dat de reden is dat u hierover slechts weinig weet. Dit argument haalt u meerdere keren zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud waarbij u stelt dat het om vertrouwelijke informatie gaat (NPO, p. 17 23 en 24). Bovendien wijst u er ook op dat u zelf niet werkzaam was voor de Unit 02 en zelf bepaalde zaken niet heeft meegemaakt (NPO, p. 17 en 26). Gevraagd of uw broer niet meer kon vertellen aangezien het relatief rustig was in uw dorp volgens uw vertellingen, stelt u dat het gevaarlijk was om zoiets te vertellen (NPO, p. 11 en 23). Hoewel men nog kan aannemen dat uw broer in Afghanistan niet te koop liep met zijn werk, stelt u dat hij eenmaal per week of om de twee dagen belde vanop de basis (NPO, p. 23), waardoor minstens een basiskennis van zijn werk verwacht kan worden, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien gaat u hierbij voorbij aan het feit dat uw broer zich momenteel in de Verenigde Staten zou bevinden en dat jullie elkaar het afgelopen jaar vijf of zes keer gehoord hebben (NPO, p. 7). Aangezien het werk van uw broer de door u aangewende reden is om uw land te ontvluchten, mag verwacht worden dat u deze gelegenheden aangegrepen zou hebben om u meer diepgaand te informeren over zijn tewerkstelling.”

Verzoeker toont geenszins aan dat deze motivering niet redelijk zou zijn. Ze wordt door de Raad bijgetreden.

Verzoeker viseert vervolgens de motieven over de documenten die hij neerlegde. Hij betoogt hierover het volgende:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld:

“[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted.” EHRM, M.A. t. Zwitserland, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62.

In dezelfde zin moet de beoordeling van de geloofwaardigheid van de materiële feiten van het asielrelaas volgens het UNHCR gebaseerd zijn op alle bewijselementen, dus niet alleen op de verklaringen van de verzoeker. Als zodanig is het UNHCR van mening dat de beoordeling van de geloofwaardigheid onjuist is als deze alleen wordt uitgevoerd op basis van de verklaringen van de verzoeker, zonder rekening te houden met betrouwbare documenten die materiële elementen van het relaas kunnen aantonen.

3. Deze redenering lijkt tenslotte geen rekening te houden met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat van oordeel is dat zelfs wanneer de verklaringen niet als geloofwaardig worden beschouwd, de autoriteiten rekening moeten houden met de voorgelegde schriftelijke bewijsstukken, aangezien die op zich al voldoende kunnen zijn als bewijs dat het door de verzoeker gelopen risico wel degelijk reëel is. Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak 1. t. Zweden als volgt geoordeeld: “Het Hof betwist in deze zaak immers niet dat het relaas van de verzoeker op dit punt niet geloofwaardig is (S 64). Net als de Zweedse autoriteiten is het Hof van mening dat de folterdaden reëel zijn, maar acht het Hof het niet geloofwaardig dat die daden in de door de verzoeker beschreven context zijn gepleegd. Ondanks deze vaststelling is het Hof van oordeel dat het bestaan van een medisch attest objectief getuigt van de waarschijnlijkheid van de in het relaas aangehaalde foltering. Voor zover het voorleggen van dit medisch attest een deel van het relaas bevestigt, concludeert het Hof dat er een individueel risico bestaat dat de verzoeker slachtoffer is van behandelingen die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM, omdat de kans groot is dat hij als een Tsjetsjeense activist wordt beschouwd.” EHRM, 1. t. Zweden, nr. 61204/09, 5 september 2013, § 63. (eigen onderlijning) (NANSSEN NOTE — 2018/3; te vinden op: <https://nansen-relugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-2018-3-asielprocedure-bevordeling-bewijsmiddelen.pdt>)’

In casu blijkt dat verzoeker originele USA-documenten overhandigt aan het CGVS betreffende zijn broer, die een verblijfsvergunning heeft bekomen in de Verenigde Staten, gezien het feit dat hij samengewerkt heeft met Amerikanen in Afghanistan. reden waarom zijn leven in gevaar is bij terugkeer, alsook verzoekers leven. Het CGVS oordeelt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekers broer originele documenten overhandigt aan verzoeker, nochtans heeft verzoekers broer deze aan verzoeker overhandigd, omdat verzoeker hem een beetje onder druk heeft gezet. Dit is dan ook wel degelijk een element dat aantoon dat hij wel degelijk verzoekers broer is. Het CGVS houdt hier onvoldoende rekening mee.”

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij niet alleen de verklaringen van verzoeker heeft beoordeeld, maar ook alle bewijsstukken en dat zij uitgebreid heeft gemotiveerd dat en waarom de voorgelegde documenten niet van aard zijn om de ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de stukken geen betrekking hebben op de werkzaamheden van verzoekers broer bij de Special Unit 02, weet verzoeker zelf niet welke documenten hij voorlegt, strookt de inhoud ervan op verschillende vlakken niet met zijn verklaringen en is er sprake van een vreemde schrijffout. Verder wordt vastgesteld dat een aantal belangrijke documenten betreffende verzoekers broer niet werden neergelegd, hoewel verzoeker dat ofwel zelf had aangekondigd te doen ofwel het hem nadrukkelijk was gevraagd tijdens het onderhoud. De Raad kan alleen maar vaststellen dat tegenover deze motieven verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt. De Raad treedt ze dan ook volledig bij, met dat voorbehoud dat de materiële vergissing waar wordt gesteld dat “het feit dat uw jobtitel vermeld staat als ceurity officer” moet worden gelezen als “zijn” jobtitel.

Verzoeker stelt nog dat zijn broer een verblijfsvergunning heeft bekomen in de Verenigde Staten omdat hij heeft samengewerkt met de Amerikanen in Afghanistan, reden waarom zijn leven in gevaar is bij terugkeer, alsook zijn eigen leven enerzijds, en dat zijn broer hem de originele documenten heeft overhandigd omdat hij hem wat onder druk heeft gezet, hetgeen aantoon dat het wel degelijk zijn broer is anderzijds. De Raad treedt de verwerende partij evenwel bij waar zij stelt dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekers broer zijn originele documenten uit de Verenigde Staten, waaronder zijn geldige rijbewijs en werkvergunning, zou opsturen zodat ze bezwaarlijk als authentiek kunnen worden gezien en er bijgevolg geen enkele waarde aan kan worden gehecht. Daarenboven moet nog eens worden benadrukt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerdde identiteit, en naliet om zijn eigen Afghaanse identiteitsdocumenten en die van zijn vermeende broer neer te leggen, zodat uit niets blijkt dat de persoon over wie hij de documenten neerlegt wel degelijk zijn broer is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij concludeert:

“Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen over het werk van uw broer in combinatie met de vaststellingen over de documentatie die u heeft aangereikt, maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u een oudere broer hebt genaamd S. en dat deze werkzaam was voor de Unit 02. U slaagde er noch in uw verklaringen noch via de overgedragen documentatie in om zijn bestaan en zijn werk aannemelijk te maken. Gezien er hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor repercussies van de taliban en om diezelfde reden vrees om terug te keren naar uw land van herkomst (NPO, p. 13).”

Gelet op deze conclusie kan verzoeker dus niet aannemelijk maken dat hij een risicoprofiel heeft als familielid van een iemand die deel uitmaakte van een elite-eenheid van de NDS die samenwerkte met de Amerikanen. De foto's die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt doen aan het voorgaande geen afbreuk, Immers, privéfoto's hebben slechts een relatieve bewijswaarde nu zij kunnen worden geënceneerd en gemanipuleerd, en bovendien kan er geen bloedverwantschap uit worden afgeleid.

Verder moet er nog op worden gewezen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of zijn vermeende broer en hijzelf en zijn familie problemen hadden gekend met de taliban, zoals toegelicht in de bestreden beslissing. Voorts blijkt dat verzoekers moeder en zijn jongere broer nog steeds in hetzelfde dorp wonen en dat verzoeker verklaarde dat er na zijn vertrek geen zaken meer zijn gebeurd die verband houden met zijn problemen, hetgeen de ongeloofwaardigheid van zijn relaas bevestigt.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden verwijst verzoeker naar een aantal bronnen waaruit hij afleidt dat zijn geheugen en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dat sommige herinneringen sterker worden en andere zwakker, en naar psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit niet altijd een teken is van ongeloofwaardigheid.

Echter stelt de Raad vast dat de tegenstrijdigheden die door de verwerende partij werden vastgesteld steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas, met name de vraag of zijn broer dan wel hijzelf of zijn familie problemen hebben gekend omwille van het werk van eerstgenoemde. Ter zake kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker hierover consistente

verklaringen zou afleggen, temeer nu uit niets blijkt dat verzoeker tijdens de gehoren zou hebben aangegeven dat hij geheugenproblemen zou hebben en er ter zake ook geen medische attesten voorliggen waaruit deze problemen zouden kunnen blijken. Verzoeker slaagt er dus niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Er is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar het leven onder talibanbewind, de mensenrechtenschendingen, willekeurige detenties, verdwijningen en executies, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Verzoeker verwijst nog naar de situatie voor terugkeerders en het risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering. Hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie uit 2016 tot en met 2022.

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de objectieve en geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij aan het rechtsplegingsdossier heeft toegevoegd daar niet anders over doet denken.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

De verwerende partij heeft in de voormelde context in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker ook nu geen concrete elementen bijbrengt. Van verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht kan immers niet zomaar worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Hij moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen, temeer nu blijkt dat zijn moeder en broer nog steeds in hetzelfde dorp wonen, en brengt geen gegevens bij die daar anders over doen denken.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan ook op deze gronden in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van mensenrechtenschendingen, van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen

om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 3 december 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024, zoals bijgevoegd bij de aanvullende nota, nog steeds actueel. Verzoeker toont niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken en brengt geen actuele informatie bij die erop zou wijzen dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan, ook niet nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijfentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS